

прѣснѣли въ скоро врѣме въ цѣлѣ Германіи и другы страны. Тѣ направили дълбоко впечатлѣніе. Даже въ Римѣ мнозина ги прочели и одобрили. Самъ Папа Львъ X., когато го молили да провъзгласи Лутера за еретикъ заради прѣдложенія-та които написалъ, казалъ: “Този братъ, Мартинъ Лутеръ, е даровитъ человекъ; и всичко което говорятъ противъ него е отъ чистѣ завистъ.” За мнозина, нѣкои отъ които были человекы отъ високо положеніе и съ голѣмы способности, Лутеровы-тѣ прѣдложенія станѣли источникъ на животъ.

Тецелъ отговорилъ на Лутеровы-тѣ прѣдложенія съ другы, пълны съ ярость и злобѣ. Слабы-тѣ доказателства на неприятелитѣ на Лутера извадили по-навидѣло силѣтѣ му. “По-мѣчно ми е”, писалъ той на Спалатина, “да ся въздържамъ отъ да мразѣ противницы-тѣ си, и съ омразѣ-тѣ си противъ тѣхъ да съгрѣшавамъ противъ Христа, отколкото да ги побѣдѣхъ. Тѣ толкозъ не отбиратъ отъ божественны работы, щото унизително е за человекъ да ся прѣшира съ тѣхъ; но това невѣжество именно имъ придава невобразимѣ смѣлость и бронзовы чела.” “Не чудѣте ся”, писалъ той другъ пѣтъ, “че тѣ мя хулятъ и нападатъ толкозъ